

[Madsen-Mygdal.]

— man ser her et Tilfælde, hvor Minimum og Maksimum falder sammen, for der kan overhovedet ikke tænkes noget videre-gaaende —, og det er jo egentlig ensbetydende med, at det er et Ultimatum, som skal antages eller forkastes. Samtidig har den højtærede Handelsminister paa Regeringens Vegne pure afvist de andre Partiers Forslag, endogsaa afvist dem som Forhandlingsgrundlag, og dermed er vor Stilling til Forslaget givet.

Jeg skal sige, at vi fra vor Side ønsker ikke et saadant afgjort Brud indenfor dansk Lovgivningsvirksomhed i Forhold til parlamentarisk Styre, som dette Lovforslags Gennemførelse vilde betyde. Vi ønsker ikke at være med til, at Rigsdagen skal overlevere Nøglerne til vor Udenrigshandel til en enkelt Mand, og vi kræver, at dette ikke blot for al Handelsvirksomhed i vort Folk, men i Virkeligheden for hele vort producerende Erhvervsliv saa vigtige Omraade fremdeles, som det har været hidtil, skal være undergivet Lovgivningsmagten og ikke overladt til en enkelt Mands Fordogtbeholdende. Jeg maa derfor paa mit Partis Vegne anbefale, at der stemmes imod dette Forslag.

Christmas Møller: Med Hensyn til det her foreliggende Forslag er Stillingen den, at man fra Folketingets Flertals Side og fra Udvalgets Side ikke har villet give det nogen som helst reel eller saglig Behandling i Udvalget. Fra Regeringens Side har man stillet sig paa det Standpunkt, at nu var Stillingen her i Rigsdagen den, at man ved egen Forsømmelse, ved ikke at udføre det Arbejde, som skulde gøres i Henhold til gældende Lov, efterhaanden, om jeg saa maa sige, havde kørt hele Situationen saa haardt op, at man krævede saavel af sine egne Partier som af Oppositionspartierne, at man maatte tage Stilling til dette Forslag paa en saadan Maade, at man med Rette kan sige, at her gælder de kendte Ord: Er du Socialdemokrat? Svar ja eller nej! Flertallet i Udvalget har svaret ja, og Mindretallene i Udvalget har naturligvis svaret Nej.

Forholdet er derfor for mit Vedkommende dette, at jeg overfor dette Forslag, hvis Affattelse i Øjeblikket er enslydende med den, det havde ved første Behandling, med Hensyn til Forslagets Indhold og dets enkelte Bestemmelser kan henvisse til de Bemærkninger, som for vort Vedkommende blev gjort ved Sagens første Behandling. Jeg vil kun her have Lov til at sige paa samme Maade, som jeg

sagde det ved anden Behandling af Forslaget, at den højtærede Regering af ubekendte Grunde endnu ikke har givet nogen Meddelelse om, hvorledes den ønsker hele denne Sag behandlet; men jeg skal for vort Vedkommende sige, at vi naturligvis mener, det er rimeligt og naturligt, at man behandler dette Lovforslag videre paa normal Maade, og at jeg da ogsaa efter hele den Maade, hvorpaa vi i hvert Fald fra Oppositionen har lagt Arbejdet til Rette, gaar ud fra, at man ogsaa i Landstinget vil faa Lejlighed til at tage Stilling til Lovforslaget.

Hvis den højtærede Regering da vil vise Forhandlingsvillie med Hensyn til baade Omfanget og Indholdet, saa har vi for vort Vedkommende givet Udtryk for, at en saadan Forhandlingsvillie er til Stede; men hvis Regeringen fastholder et Standpunkt, som bevirker, at Rigsdagen paa dette Omraade sættes fuldkommen ud af Spillet, saa svarer vi naturligvis paa samme Maade i det andet høje Ting, som vi har svaret her.

Jeg vil gerne i denne Forbindelse gentage mit Spørgsmaal til den højtærede Regering, specielt til den højtærede Udenrigsminister og til den højtærede Indenrigsminister, om, hvilken Begrundelse der er for, at man i Dag paa et mere vidtgaende og langt mere omfattende Omraade giver Bestemmelser, som sætter Rigsdagen ud af Spillet, naar de to højtærede Ministre i 1926 paa et vigtigt, men ikke nær saa omfattende økonomisk Omraade som dette ikke viste den daværende og nuværende Statsminister mere Tillid, end at de sagde, at han skulde under parlamentarisk Kontrol med Hensyn til Administrationen af denne Lov. Jeg spørger de to højtærede Ministre, som vel ikke har faaet Tid til at svare under anden Behandling, men som maaske nu har faaet Lejlighed til at tænke sig en Smule om, hvilket ogsaa nok kunde tiltrænges, hvad de har at svare hertil, hvilken Aarsag der er til, at man i 1926 tog en helt anden Stilling end den, man tager i Dag.

Jeg vil dernæst gerne vende mig med et Par Bemærkninger til Socialdemokratiets ærede Ordfører, til Udvalgets ærede Ordfører, det ærede Medlem Hr. Hans Nielsens Tale. Det ærede Medlem talte jo unægtelig mere som det første end som det sidste. Jeg vil sige til det ærede Medlem, at naar man svarer og paa en vis Maade maa svare ham nogenlunde fyldigt, skønt hans Tales Indhold stod i et omvendt Forhold til den Betydning, den burde have som en Tale af Ordføreren for Udvalget og en Tale af Ord-